

พิษภัยของโรคนิยมอ่านาจระคัม โลก

..... ระบุ สำนัก

โรคนิยมอ่านาจระคัม โลก เป็นโรคที่แพร่ เชื้อกันมานานแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลใดยิ่งได้ รับ เชื้อ เข้า ไปก็ยิ่งไม่รู้ลึกคิดว่าตนเป็นโรค ตรงนี้เองที่มีหน้าที่รักษาไต่ยาก ทั้งอีกด้านหนึ่งก็มีผลทำให้ระบอบใดกว้างขวาง และลึกซึ้งแน่นอนหนา แลยังมีแนวโน้มที่ทำให้วิถีชีวิตมนุษย์ต้อง เปลี่ยนไปสู่การประทัดประหารกันเอง

มนุษย์ เป็นลักษณะหนึ่งของสิ่งมีชีวิต ซึ่งมีทั้งร่างกายและจิตใจที่สามารถใช้ เป็น เครื่องมือ เพื่อการคิด และจัดการกับ สิ่งต่าง ๆ กำหนดพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงให้ เป็นไปอย่างไรก็ได้ แต่อีกด้านหนึ่งจิตใจมนุษย์ก็ ตกอยู่ใต้อ่านาจรณะของสิ่งซึ่งอยู่ในกระแสชีวิตประจำวันหากดำรงชีวิตอยู่อย่างประมาท ทำให้ไม่สามารถจัดการตัว เองให้มุ่งวิถีทางสู่สถานที่ดีขึ้น เป็นสิ่งซึ่งทุกชีวิตพึงปรารถนาได้ แม้กระทั่งถึงปัจจุบัน

หากหันกลับ ไปพิจารณาสู่อัตตา มนุษย์ ได้มีการคิดและปฏิบัติที่มุ่งพิจารณาปัญหาโรคนิยมใช้ เจ็บกันมาช้านาน แต่เท่าที่ผ่านพ้นมา นวัตกรรมดังกล่าว ก็ยังสะท้อนให้เห็นว่า เน้นปัญหาโรคใน ด้านร่างกาย เกินชัดมากกว่า นอกจากนั้นอีกประการหนึ่ง แม้จะ เขียนไว้ในแผ่นกระดาษ เป็นหลักการว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" แต่ในทางปฏิบัติก็สะท้อนภาพให้รู้ลึกกว่า "แก้ดีกว่ากัน" ในปัจจุบันนี้ แนวคิดความ เชื่อยังสะท้อนให้เห็นเสมอ ๆ ว่า "ต้องอ้อมปากอ้อมมือ เสียก่อนจึงค่อยแสวงหาอาหารใน คานจิตใจ"

แต่ละ ประเด็นที่หยิบยกขึ้นมา เป็นตัวอย่าง ได้สะท้อนภาพให้เห็นได้ชัดเจนว่า "มนุษย์ได้ให้ความสำคัญ แก่ร่างกายไว้ เห็นใจจิตใจ" และหากกล่าวจากระ คัมที่ลึกลงไปอีก คงพูดได้ว่า "มีการให้ความสำคัญแก่กายคนเหนือของผู้อื่นซึ่ง เป็น เพื่อนมนุษย์ด้วยกันกับตน" หรือพูดโดยสรุปว่า ประเด็นเหล่านี้จริง ๆ แล้วก็คือ "ความ เห็นแก่ตัวของบุคคลหนึ่งมีมากมีน้อยแตกต่างกันไปในตัวเอง

จริง ๆ แล้ว ร่างกายและจิตใจ เป็นสิ่งอยู่บนพื้นฐานชีวิตเดียวกัน และอยู่อย่างผสมกลมกลืนกันด้วย แต่หาก เป็นพื้นฐานบริสุทธิ์ย่อมรู้ได้ว่า ทั้งสองด้านเป็น สิ่งมีอิสรภาพ หากใช้ว่าจะผูกติดกันไม่ จิตใจที่ยึดกายตัวเอง เป็นสำคัญยอมแยกไม่ออก แม้ว่าจะแยกก็มีเงื่อนไขแฝงไว้ว่าต้องการนำไปใช้ เพื่อหาประโยชน์ใส่ตน ในเรื่องต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ภายนอก

เงื่อนไขเหล่านี้ทำให้มนุษย์มองเห็นกายได้ง่าย แต่เมื่อกล่าวถึงจิตใจ หลายคนหาทาง ๆ เสมือนว่ามองไม่เห็นภาพ นอกจากนั้นแม้มองเห็นกายก็ยังไม่เห็นได้ ด้วยตาที่เป็นวัตถุ คนในลักษณะนี้หากจะพูดไปถึงเรื่องราวของจิตใจก็ยังไม่อาจรับ และ เข้าใจได้ แต่คนที่รู้คนได้ลึกซึ้ง ขึ้นยังค้นพบให้ เข้าใจจนบานปลายไปถึงทำให้เกิดเป็นเรื่องราวใหญ่โต คนที่พยายามพูดพยายามแสดงออกคงต้องมองตนเองว่า เป็นคนลักษณะเดียวกันด้วยหรือเปล่า เพียงแต่ว่ายืนกันอยู่คนละขั้วเท่านั้นเอง ใช่หรือไม่ ทำให้นึกถึงคำกล่าวบทหนึ่งที่ว่า "เมื่ออิทธิพลวัตถุมันเข้ามาแพร่ เชื้อ ย่อมเกิดสภาพที่บังตาตนเอง ภูมิปัญญา" ของฉันจึงเกิดไม่ได้"

ชีวิตมนุษย์ เมื่อ เกิดมาแล้ว โดยสัญชาตญาณย่อมเริ่มต้นที่กายก่อนอื่นอย่างปฏิเสธเสียมิได้ ส่วนใน คานจิตใจ แม้จะมีเงื่อนไขอยู่ในรากฐาน เป็นธรรมชาติมาตั้งแต่ เกิดแล้วก็เป็นลักษณะ เฉพาะตัวของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน แต่ละคนจำเป็นต้องเรียนรู้จากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ภายในกระแสสิ่งแวดล้อมที่พืงมีมาถึงในวันข้างหน้า และต้องไม่ลืมว่า มนุษย์ เป็นสิ่งแวดล้อมซึ่งกันและกันที่มีบทบาทจัดการสำคัญที่สุด

หากมนุษย์ที่เกิดมาก่อนและมีโอกาสสร้างอำนาจตลอดจนสามารถกำหนดวิถีการเปลี่ยนแปลง ภู่วัตถุซึ่งมีอิทธิพลต่อจิตใจ เพื่อนมนุษย์ไว้ในมือตนเองได้ก่อน ถ้าหากคุณธรรมภายในรากฐานย่อมมีใช้โอกาส กำหนดกระแสให้เป็นนายเหนือชีวิตซึ่งยังค้อยกว่าตน และจริง ๆ แล้วก็ทำให้วัตุเป็นนายไม่ หากตนเอง ซึ่งถืออำนาจแฝงอยู่ใต้วัตถุอันเป็นเพียงที่รียวนั้นแหละที่เป็นนายตัวจริง ทำให้ชีวิตคนอื่นต้องตกเป็นทาสอยู่ใต้อุ้งมือตนเองอย่างทอเนื่องไปสู่อนาคต

โรคนิยมอำนาจวัตุนี้เองที่สามารถถ่ายทอดเชื่ออย่างใดผลจริงจึง ยิ่งชุมชนซึ่งมีคนอยู่ร่วมกัน หากได้รับ เชื่อเข้าไปแล้ว จะยิ่งนำไปถ่ายทอดให้แก่ชุมชนหนักมากยิ่งขึ้นไปอีก แต่โดยสัญจรรม ไม่ว่าในคน กลุ่มมีคยอมมีสองชั่ว เสมอ ไม่เช่นนั้นคนจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มอย่างมีกระแส เป็นแกนนำให้สามารถอยู่ได้ไม่ ใค่นานนักแล้วก็ต้องมีผลทำลายตัวเองไปในที่สุด กระแสของเชื่อโรคนีเองหากเข้าไปแพร่อยู่ในชุมชน จึง ทำให้ทั้งสองชั่วซึ่งจริง ๆ แล้วเคยรู้ได้ว่าอยู่บนฐานเดียวกัน ต้องตกไปอยู่ในสภาพที่ทำลายกันเอง

เนื่องจากในอีกด้านหนึ่ง โรคจิตวัตุตั้งกล่าว ไม่ว่าแพร่เข้าไปอยู่ในจิตใจใครและชุมชนไหน ย่อม มีโอกาสสร้างระบบที่เป็นกระแสต่อเนื่องกันไป เสมือน เป็นร่างแหซึ่งสานไว้คลุมวิถีชีวิตแน่นหนายิ่งขึ้น และ ชั่วที่พร้อมรับ ค่ายตัว เองก็คือชั่วซึ่งตกอยู่ในสภาวะยึดจิตวัตุมากกว่าอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น ดังนั้นหากสังคม ใดมีคนที่ยึดอยู่ในสภาพเป็นโรคตั้งกล่าว แม้เริ่มจากกลุ่มเล็ก ๆ ก็สามารถระบาคกว้างขวางออกไปได้อย่าง มีขั้นตอนของสิ่งซึ่ง เป็น เหตุ เป็นผล เนื่องจากมนุษย์ปุถุชนยังตกอยู่ในสภาพที่เห็นกายตนเองสำคัญกว่าจิตใจ แลเมยังแยกกายกับจิตออกไว้ เป็นคนละส่วนทำให้แนวคิดที่มองจิตใจ ก็ยังมองในลักษณะที่เป็นวัตุ

ชีวิตและแนวคิดของคนผู้ตกอยู่ใต้อิทธิพลกระแสของภู่วัตถุ ย่อมถูกกำหนดให้มองสิ่งใดก็ตามจะมุ่งสู่ ทิศทาง เดียว และ เน้นทิศทางที่มุ่งสู่เป้าหมายอย่างชัดเจนมาก หากมีสิ่งใดถูกชูความสำคัญขึ้นมาโดยบุคคลหรือ กลุ่มบุคคลซึ่งถืออำนาจการเปลี่ยนแปลงในคานวัตุที่เหนือกว่า ก็จะมุ่งวิถีไปขึ้นขมยนิคกันที่นั่นจนเป็นธรรม ชาติหรืออีกนัยหนึ่ง เป็นความจริงใจทั้ง ๆ ที่อิทธิพลของพลังจากภู่วัตถุได้ทำลายใจจริงไปแล้ว ทำให้รู้สึก ว่า"คือการได้รับ เกียรติอย่างมหาศาล" แต่ขาดการรู้ว่าเป็นเกียรติจริงหรือไม่ เพราะขาดการมองเห็นภาพ จากอีกด้านหนึ่งได้

ในวิถีชีวิตมนุษย์ซึ่ง เป็นภาพรวม หากมองเห็นได้จะพบว่า อำนาจในคานวัตุนั้น เป็นเพียงคานเดียวเท่านั้น และภายในโครงสร้างชีวิตยังเป็นคานปลายค้าย ส่วนคุณธรรมถือได้ว่าเป็นอำนาจอีกด้านหนึ่งและ เป็น คานโคนหรือคานพื้นฐาน นอกจากนั้นยังเป็นอำนาจที่มีเหตุมีผลสู่การสร้างสรรคมนุษย์และโลกอย่างแท้จริง ค้วย

คุณธรรมจะบังเกิดได้และบังเกิดได้เอง จากรากฐานของแต่ละคนเปลี่ยนแปลงไปสู่แนวคิดซึ่ง มอง เห็นคานล่างของชีวิตและ สังคมสำคัญเหนือกว่าคานบนจากทุกรูปลักษณะไม่ว่าจะเป็น "เด็กสำคัญกว่าผู้ใหญ่" หรือ "ชีวิตที่ยังค้อยกว่า มีความสำคัญกว่าชีวิตที่เหนือกว่า"

หากมองย้อนกลับไปสู่ความเป็นมาของมนุษย์ในอดีตจะพบว่า ในช่วงหลัง ๆ มนุษย์ได้สร้างอำนาจ ในคานวัตุเหนือระบบธรรมชาติมากขึ้น ในยุคก่อน ๆ การจะติดต่อกันก็แสนยาก แต่หากรู้ได้จริงย่อมรู้ ได้ว่า "ความยากความง่ายไม่มีตัวตน" หากมนุษย์ไม่นำเอาอีกภาพหนึ่งมา เปรียบ เทียบกับบนฐานอดีตตัวเอง

ในช่วงเวลาถัดมา มนุษย์ได้สร้างอำนาจการเปลี่ยนแปลงในค่านิยมที่สามารถติดต่อกันข้ามน้ำข้ามทะเลกันได้อย่างกว้างขวางและคล่องตัวยิ่งขึ้น การชุกชุมและอำนาจในค่านิยมที่ถูกต้องซึ่งครั้งหนึ่ง เคยถูกกำหนดให้มีรูปแบบซึ่งมุ่งสู่ทิศทางระดับสูงกว่าไว้เพียงในชุมชนในชาติเดียวกัน ซึ่งจริง ๆ แล้วยังคงอยู่บนพื้นฐานสิ่งแวดลอมของท้องถิ่นซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมกันเป็นเจ้าของ ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปสู่ระดับโลก

ทั้งเงื่อนไขในค่านิยมที่มิมีการกำหนดอยู่เบื้องหลังโดยกลุ่มซึ่งเหนือกว่า ที่ทำให้เกิดการสูงขึ้นอย่างได้จังหวะกันกับขณะที่คนในชุมชนซึ่งคอยกว่ารู้สึกเดือดร้อนจากผลกระทบ ดังเช่นการชุกชุมระดับโลกในค่านิยมสิ่งแวดลอมขึ้นมาโดยอ้างว่า เพื่ออนุรักษ์ในขณะที่คนท้องถิ่นกำลังตื่นตระหนก และชุกชุมไว้คำสัญญาทางการเงินขึ้นมาท่ามกลางกระแสนิยมเงินของกลุ่มประเทศที่ยังตกอยู่ในสภาพที่คอยกว่า อันเป็นช่วงซึ่งแต่ละคนหากไม่สามารถรู้ได้เท่าทันย่อมเกิดภาวะเกาะยัดมากขึ้น

กลุ่มคนที่ยังคอยกว่า แม้ระดับชาติ จึงถูกระบบดังกล่าวซึ่งมีค่านิยมกลุ่มหนึ่งที่มีฐานะการยืนอยู่คนละค่านิยมใช้เป็นเครื่องมือเพื่อแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจครอบไว้ด้วยอิทธิพลซึ่งยิ่งขึ้น ทั้งอีกค่านิยมซึ่งก็เป็นภาพที่ถูกชุกชุมมาสู่ระดับโลกในช่วงเวลาเดียวกันคือค่านิยมอนุรักษ์ซึ่งจริง ๆ แล้วไม่ได้มุ่งธรรมชาติจริงหากมุ่งที่ทรัพยากรแต่ละชนิดอันเป็นค่านิยมที่ถูกใช้ เป็นเครื่องมืออีกกันกระแสนั้นเมื่อเกิดภูมิปัญญาของคนท้องถิ่นที่มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่ากำลังจะเกิด ไม่ให้รากฐานที่แท้จริงเกิดได้

รากฐานการศึกษาซึ่งของจริงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจแต่ละคน หากมองที่ชีวิตคนซึ่งถือพื้นฐานที่อยู่ในบรรยากาศของประเทศที่คอยกว่า หากได้รับการนำเอาวัตถุ ประติมากรรมขึ้นโดยคนต่างถิ่นเข้ามาให้สัมผัส โดยเฉพาะกลุ่มคนซึ่งมีฐานะที่พร้อมรับอยู่แล้วจะมีแนวโน้มยึดติดซึ่งยิ่งขึ้นโดยที่ตนเองไม่อาจสังเกตเห็นได้ถึง เหตุที่แฝงอยู่ในพื้นฐาน ทั้งอีกค่านิยมหากมองภาพรวมภายในบรรยากาศซึ่งแฝงไว้ด้วยปัญหาดังกล่าวก่อนในกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่า มักมีแนวโน้มนำไปสู่ภาวะยึดติดมากกว่า ประกอบกับระบบการเข้าสู่อำนาจสูงขึ้นในภาคการจัดการจะ เปิดรับคนในกลุ่มนี้ด้วย กระแสอำนาจจึงมีแนวโน้มเปิดให้ระบบการชุกชุมระดับโลกเข้ามาได้สะดวก

ในขั้นนี้คงต้องตั้งคำถามฝากไว้ให้คิดกันเป็นการบ้านว่า เมื่อมีการเข้ามาชุกชุมและอำนาจระดับโลกถึงในถิ่นฐานซึ่งเราต่างมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ เราจะได้อะไรและสูญเสียอะไร ในเมื่อเงื่อนไขระหว่างเรากับท้องถิ่นกับ เขาซึ่ง เป็นคนต่างถิ่นที่แฝงอยู่ในส่วนลึกนั้น เรายังตกอยู่ในสภาวะที่คอยกว่า บุคคลผู้ยังมีการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ได้ย่อมสามารถมองได้รอบคอบ น่าจะรู้คำตอบได้ด้วยตนเอง.

ตุลาคม ๒๕๓๔